

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

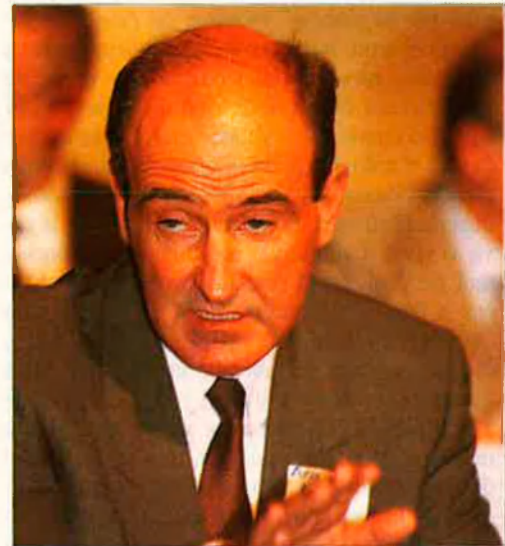
Jordi Pujol

"La resistència de Pujol a la nova llei d'avortament li obre un front advers de l'esquerra espanyola, per si no en tenia prou amb la dreta. 'Pujol no ens deixa avortar', podrà dir Cristina Almeida, la gran telepredicadora, afegint-se a un Aznar que diu: 'Pujol no ens deixa governar.'"

Jordi Pujol.

Dilluns, 4. Conèixer la literatura clàssica no sempre és imprescindible per a dedicar-se a la política, però haver llegit Plutarc o Suetoni alguna vegada potser evitaria que els polítics repetissin les escenes cèlebres. Per dinar, el conspirador perenne volia un restaurant des d'on poguessin veure alguns incendis. Vet aquí una reencarnació de Neró, amb americana d'alpaca. Al final, he aconseguit que acceptés un restaurant amb aire refrigerat, davant la mar. Arriba pletòric, segur que tot —cadascuna de les situacions que repassarem entre plat i plat— "petarà demà passat". És un cas curiós de polític, i no gaire infreqüent: té tota la informació de primera mà, però fa molts errors de judici. Em recorda la monotonia dels llibres de memòries del resistencialisme catalanista, cada dia —anys cinquanta, anys seixanta, anys setanta— amb la notícia que Franco a la fi cau. Ell conspira com un dimoni, fent celebració fàustica de totes les altres compravendes d'ànima. Del cas Planasdemunt diu que un convergent de "pro" considera que l'acusat ha traït Catalunya i la Generalitat venint-se a respondre en castellà al jutge. Diu que si fóssim a Anglaterra, a les cases d'apostes, ja s'hi jugaria sobre les aliances municipals —postelectorals— de Miquel Roca. De l'interès pel golf de la consellera Maria Eugènia Cuenca, en fa gairebé una festa. La resistència de Pujol a la nova llei d'avortament li obre un front advers de l'esquerra espanyola, per si no en tenia prou amb la dreta. "Pujol no ens deixa avortar", podrà dir Cristina Almeida, la gran telepredi-

Miquel Roca.

cadora, afegint-se a un Aznar que diu: "Pujol no ens deixa governar". A mitjan dinar em sento una mica marejat i sense saber si el conspirador neronià va a favor o contra una revisió tan necessària de la llei d'avortament, o si vol o no vol que Pujol i Aznar s'entenguin. Segurament, ni ell mateix no ho sap, perquè l'únic que importa és fer verbalisme, embullar la troca, veure els incendis d'enfora després d'haver-los encès gairebé sense adonar-se'n.

Dimarts, 5. Miquel Roca té diversos rostres de felicitat. Ara ja ostenta la felicitat d'una campanya electoral, ben organitzada, encara que alguns la puguin considerar prematura. Quan hi ha campanya electoral, els millors moments de Miquel Roca tenen la sedosa trepidació del motor d'un Rolls Royce capaç de qualsevol terreny. Avui, a la presentació d'un llibre a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, el motor ha anat agafant el punt precís de tolerància i de reflexió clara, argumentant que Catalunya fou present als orígens de l'estat, als orígens d'Espanya. Roca distingeix entre nacionalismes tolerants i nacionalismes amb intolerància. Molts pisos més avall de l'Institut d'Estudis Mediterranis, totes les intoleràncies acústiques de l'estiu difícilment destrien entre el nacionalisme i la tribu urbana.

Dimecres, 6. He conegut un escriptor modest: fins i tot la mesura horaciana li semblaria una ostentació. No parla malament dels

ens deixa avortar

Lola Flores.

altres escriptors, viu agraït als seus editors, beneeix els pocs o molts lectors que té, passeja el gos indiferenciat com qui té un exemplar pur d'afgà i celebra cada dia els plats combinats que li prepara la seva companya. En tot cas, no sé si escriu bé o malament, perquè escriu en finès.

Dijous, 7. Ahir Lola Flores va rebre la medalla d'or del treball. A l'acte hi havia tota la família, de la mateixa manera que tota la família era present el dia que el mateix Govern –si no exactament el mateix ministre– volia tancar l'artista a la presó perquè no pagava tot el que corresponia a Hisenda. Suposem que ja ha pagat tot el que devia, però no sabem ben bé si també li han fet pagar la medalla.

Divendres, 8. Les pràctiques internacionals del multilateralisme generen circumstàncies ben curioses. En el cas de Bòsnia, per exemple, tenim un diplomàtic japonès –Akashi, l'enviat de l'ONU– que treballa per a un alt funcionari egipci –Boutros Ghali– que mana sobre un general britànic –el tinent general Rose, comandant de les tropes de l'ONU– que és qui ha de decidir quan sigui l'hora que els bombarders nord-americans actuïn. Segons l'humorista que publica la correspondència apòcrifa del vice-president Al Gore, la situació és aquesta: el comandant de les tropes de l'ONU *in situ* telefona al líder d'àrea de les Nacions Unides que és qui passa el missatge al comandament general de les forces de l'ONU a Bòsnia: aquest oficial de-

Butros Ghali.

mana la consideració del responsable polític de les Nacions Unides a Bòsnia que és qui truca al secretari general de l'ONU a Nova York, d'allí fan una petició formal al comandant en cap de l'OTAN a Europa, que retorna la petició a Washington, al Centre de Comandament i Control, des d'on parteix l'ordre al comandant de l'OTAN a Bòsnia. D'aquí l'ordre passa al cap de combat, que és qui destina un comandant de missió: aleshores aquell oficial elegeix un cap d'esquadró que serà qui triarà el pilot que finalment tirarà la bomba. Entesos.

Valentí Puig